

STEPONAVIČIENĖ, Julija
Lietuvos Dokumentacijos Projektas
Lietuviškai
RG-50.473*0132

Kasetė 1 iš 1-os

Šiame pokalbyje, Julija Steponavičienė, Vilkaviškių vietinė, pasakoja savo prisimenimus, būdama jauna mergaitė, tos dienos kai Kudirko Senamiesčio žydus sušaudė. Jinai atsimena vaikstant namo po mokyklos, ir kad vyras jai pasakė neiti pro mišką. Jinai irgi atsimena kai jinai matė daugiau žydų, daugiausiai moterių ir vaikų, kurie buvo nuvešti ir vėliau nužudyti miške. Jinai toliau atpasakoja kaip jos tėvelis atsisveikino su jo žydiškais pažįstamais. Jinai irgi atsimena vėliau, kai jinai ėjo grybauti su savo močiute, ir kaip jos močiutė ėjo į naumiestį skustis apie kvapa prastai užkastų kūnų, kuris pasiekė jų namą.

[01:] 00:33:22 – [01:] 11:58:10

Jinai pristato save kad gimus 1935-ais metais Vilkaviškių rajone, Keturkeimio kaime; tikslina kad lankė mokyklą Kudirko senamiestį; sako kad buvo labai daug žydų Kudirko senamiestį prieš karą; pasakoja kad viena diena ponas ja sustabdė kol jinai parėjo iš mokyklos, patarant kad ji neitų namo pro mišką, nes žydus šauda; pasakoja kaip vėliau parėjo namo ir buvo apie penki vežimai apie pusia kilometro už jos, nešant žydus; tikslina kad vežimuose sėdėjo vaikai ir senesni žmonės, o moterys ėjo pėsti iš paskos; aiškina kad vyrai jau buvo ankščiau nušaudyti; tikslina kad girdėjo šūvius, ir kad ta partija kuria ji matė vežimuose vėliau kol vaikstant namo buvo dar kiti kur buvo atvežti būti nušaudyti vėliau; pasakoja kad žydai jau žinojo kad bus užmušti, kad jos tėvelis net ir jau buvo atsisveikines su keleta žydų vyrų; pasakoja kaip vėliau šaudytojai pasiskolino jos šeimos arklį gauti daugiau šūvinių; aiškina kad buvo tik apie penki vokiški kareiviai, ir kiti buvo lietuviai civiliai apsirengiant rudom uniformom, kurie padėjo kad žydai nepabėgtų; pasakoja kaip pasikavojo klėtije; pasakoja kad vėliau, kai matė šaudytojus, jie buvo išgėre, nešant žydų turtą; vardina vieną žydišką moterį kuri atsisveikino su jos tėvu: Bijunkienė.

[01:] 11:58:11 – [01:] 21:02:14

Jinai aiškina kad girdėjo kad kaikurie iš lietuvių šaudytojų buvo iš toliau—iš Šaulių; aiškina kad dalyviai įsidalino žydų turtą tarpusavį; pasakoja kaip nuėjo į tą patį mišką kur sušovė žydus vėliau su savo močiute grybaut; pasakoja kad jos močiutei buvo baisu kad labai prastai užkasė kūnus, ir jos močiutė nuėjo į naumiestį skustis apie kvapą; atsimena kad po karo kūnai buvo iškasti; atsimena medžius kur turėjo ant apačios baltus kamienus, ir močiutė aiškino kad turbūt ten kaipnors daužė žydus; aiškina kad buvo dvi duobės, viena didelė, moterim ir seneliam, ir kita mažesnė, vaikams; aiškina kad prieš šaudymą, žydai galėjo laisvai vaikščioti pro miestelį.